

Verklaring aangaande het huwelijk tussen reformatorische en rooms-katholieke christenen (Getekend 8 mei 1971)

Preamble

De Nederlandse Hervormde Kerk, de Gereformeerde Kerken in Nederland en de Evangelische Lutherse Kerk in het Koninkrijk der Nederlanden enerzijds en de Rooms-Katholieke Kerk in Nederland anderzijds, hebben in gemeenschappelijke verklaringen de bediening van elkaars doop erkend. Zij belijden dat de doop teken en zegel is van de Verbondsgemeenschap met de Drieënige God, Vader, Zoon en Heilige Geest. Zij erkennen ook de oproep van Christus'wege tot al de Zijnen om in gebondenheid aan Zijn Woord te streven naar openbaring van hun eenheid in Christus.

Zie Ubp 74.2

In aansluiting aan hun gemeenschappelijke verklaring hebben de voornoemde kerken zich ook ernstig samen beraden op de vraag hoe zij gezamenlijk dienen te handelen ten aanzien van het huwelijk tussen reformatorische en rooms-katholieke christenen. Aan dit beraad werd ook deelgenomen door de Remonstrantse Broederschap.

Onverminderd de nog bestaande verschillen gaan de kerken ervan uit, dat de gemeenschap in de Heer in deze huwelijken aanwezig is. Zij menen echter, dat aan dergelijke huwelijken ook bijzondere moeilijkheden verbonden kunnen zijn, die voortvloeien uit de gescheidenheid der kerken tengevolge van de verschillen in geloofsbelijdenis en geloofsbeleving.

In verband met deze beide aspecten zien de kerken het als hun roeping deze leden pastoraal te begeleiden. Met het oog hierop geven de kerken gemeenschappelijk deze verklaring uit.

A. Bijbelse uitgangspunten

1. De kerken erkennen het huwelijk als een inzetting van God, die de mens als man en vrouw geschapen heeft, en hen tot elkaar heeft gebracht om door liefde en trouw een eenheid te vormen met elkaar en in deze weg het menselijk geslacht in stand te houden (vgl. Genesis 2 : 18-25). Het huwelijk is naar zijn oorsprong en bedoeling een band tussen één man en één vrouw, die hen voor het leven bindt (vgl. het Evangelie naar Mattheüs 19 : 3-9).

2. De kerken belijden ook, dat God zelf het huwelijk gesteld heeft tot een teken van het trouwverbond tussen Hem en Zijn volk (Hosea 2 : 8, 19).

3. Het samenleven van man en vrouw wordt door de zonde verstoord.

Maar ook het huwelijk mag delen in de verzoening van Jezus Christus. Daarom komt het huwelijk tot zijn rijkste ontplooiing en bestemming, wanneer man en vrouw in dit geloof zich aan elkaar geven.

Zo wordt het huwelijk als een huwelijk "in de Heer" een afbeelding van de band tussen Christus en Zijn gemeente (vgl. brief aan de Efeziërs 5 : 32).

Met het oog hierop dienen de kerken het als hun roeping te zien hun leden in prediking, catechese en pastoraat te wijzen op de diepe betekenis van een huwelijk "in de Heer".

B. Het kerkelijk gemengde huwelijk

4. Twee christenen uit verschillende kerken die samen een huwelijk sluiten mogen hun samenleven aanvaarden als een geloofsgemeenschap naar het woord van de apostel Paulus: "Eén Heer, één geloof, één doop, één God en Vader van allen, die is boven allen met allen en in allen" (Brief aan de Efeziërs 4 : 5 en 6). Maar in zulk een huwelijk kunnen bijzondere moeilijkheden voorkomen met name ten aanzien van het gebedsleven, het omgaan met de Heilige Schrift, het deelnemen aan de eredienst, de sacramentsbeleving, de doop en de opvoeding der kinderen. Hoewel de kerken de verantwoordelijkheid voor het huwelijk niet van man en vrouw kunnen overnemen, is het haar taak de huwendes op deze moeilijkheden te wijzen en hen pastoraal te begeleiden. Het blijft de voornaamste roeping van de kerken met hen die tot een dergelijk huwelijk besluiten, de weg te zoeken naar een gezamenlijke beleving van hun huwelijk als een afbeelding van de band tussen Christus en Zijn gemeente, ondanks de gescheidenheid van de kerken en de gevolgen hiervan in dit huwelijk. Daarom zullen de kerken bijzondere pastorale zorg aan de gehuwden besteden. Ook is het nodig, dat de kerken samen in catechese of gesprek, aandacht geven aan hen, die een kerkelijk-gemengd huwelijk overwegen.

C. De huwelijksinzegening

5. Wanneer een rooms-katholiek en een reformatorisch christen besloten hebben met elkaar in het huwelijk te treden, zullen de kerken zich bij de uitoefening van het pastoraat niet zozeer laten leiden door wat de kerken verdeelt, als wel wat de kerken verenigt.

6. Als één der partners besluit over te gaan tot de kerk van de ander, zullen de kerken deze beslissing eerbiedigen. Wel is het van belang, dat de motieven, die tot deze beslissing hebben geleid, in de pastorale gesprekken met het bruidspaar besproken zijn. Het ligt voor de hand, dat het huwelijk ingezegend wordt in de kerk, waartoe beide dan behoren.

7. Wanneer beide huwelijkspartners lid van hun eigen kerk wensen te blijven, zal de huwelijksinzegening, indien enigszins mogelijk, in één van beide betrokken kerken verricht worden. De kerken achten het niet juist dit huwelijk in beide kerken te laten inzegenen, omdat dit te kort doet aan de betekenis van de huwelijksinzegening. Wanneer de huwelijksinzegening in één der beide kerken plaats vindt, dienen de betrokken predikant en priester zich met elkaar in verbinding te stellen en zich samen met het bruidspaar te beraden over de wijze van de huwelijksinzegening. De kerk die het huwelijk inzegt zal bereid zijn de predikant of priester van de andere betrokken kerk uit te nodigen bij de dienst aanwezig te zijn en na overleg, op verantwoorde wijze hieraan deel te nemen.

8. Bij de beslissing over de vraag, of de kerkelijke inzegening in een reformatorische dan wel in een Rooms-Katholieke kerk zal plaats vinden, zal de keuze van het bruidspaar van zeer grote betekenis zijn, al hebben de kerken zelf hierin uiteraard recht van meespreken.

De orde van dienst en het formulier, die in de dienst gebruikt worden, zullen als regel zijn van de kerk, waarin het huwelijk wordt ingezegend.

9. Gegeven het feit, dat er bruidsparen zijn, die nadrukkelijk het verlangen uitspreken, dat bij de huwelijksinzegening het Heilig Avondmaal of de Eucharistie gevierd wordt, menen de kerken, dat zij zich over de mogelijkheid en de vragen die hiermede samenhangen, zo spoedig mogelijk nader dienen te bezinnen. De kerken achten het in de huidige situatie in het algemeen niet gewenst, dat tijdens deze periode van bezinning in de dienst, waarin een gemengd huwelijk wordt ingezegend, het Heilig Avondmaal of de Eucharistie gevierd wordt.

10. De vragen die aan het bruidspaar gesteld worden (c.q. die bruid en bruidegom elkaar zullen stellen), dienen van tevoren door hen en hun pastores besproken te worden, met name wanneer deze betrekking hebben op de Heilige Doop en de christelijke opvoeding van hun eventuele kinderen. Daarbij spreekt het vanzelf dat aan de huwendes geen andere vragen worden voorgelegd dan die in het openbaar gesteld worden: zij zullen in wederzijds respect voor elkaars geloofsovertuiging hun huwelijk beleven en hun kinderen opvoeden in de geest van het Evangelie van Jezus Christus.

D. De pastorale zorg aan de kerkelijk-gemengde huwelijken

11. Indien de gehuwden besloten hebben ieder tot de eigen kerk te blijven behoren, dan dienen de pastores van beide kerken met elkaar en met de gehuwden te overleggen, hoe de pastorale zorg zal worden uitgeoefend. Het pastoraat dient er mede op gericht te zijn, dat de huwelijkspartners in respect voor elkaars kerklidmaatschap, zich daadwerkelijk interesseren voor elkaars kerk- en geloofsbeleving.

12. Bij een aantal kerkelijk-gemengde echtparen bestaat het begrijpelijk verlangen om samen deel te nemen aan het Heilig Avondmaal en aan de Eucharistie. De pastores dienen hen te wijzen op de vormen van open avondmaal en beperkte open communie, die reeds door enkele kerken werden aanvaard of eventueel in de toekomst aanvaard zullen zijn. De gehele problematiek rond de avondmaals-/eucharistiegemeenschap maakt afzonderlijk overleg tussen de kerken dringend noodzakelijk.

13. In het algemeen zal in het pastoraat aan gemengd gehuwden het accent dienen te liggen op een bewust zoeken naar een gezamenlijk belijden en beleven van het geloof. De omgang met de Heilige Schrift, het gebed, het deelnemen aan de eredienst en het christelijk dienstbetoon zullen daarbij een voorname plaats innemen.

E. De Heilige Doop en de opvoeding van kinderen uit een kerkelijk gemengd huwelijk

14. De drie bovengenoemde reformatische kerken en de Rooms Katholieke Kerk in Nederland hebben zich in gezamenlijke verklaringen uitgesproken over de unieke betekenis, die de Heilige Doop heeft als teken van het verbond van God met Zijn volk. Het pastoraat aan deze gehuwden mag ervan uitgaan, dat de doop teken en zegel is van de éne verbondsgemeenschap met de Drieënnige God, Vader, Zoon en Heilige Geest, zoals deze gestalte krijgt in Christus' Kerk, welke naar haar wezen één is.

15. De keuze van de kerkelijke gemeenschap waarin de ouders hun kinderen laten dopen, ligt bij de verantwoordelijkheid van de ouders. Allerlei omstandigheden kunnen de keuze beïnvloeden, maar in ieder geval dient de toekomstige opvoeding van het kind in de overweging te worden betrokken. Als teken van de erkenning van deze doop kan ook in de gemeente of de parochie waar de bediening niet geschiedt, een bekendmaking en/of aantekening in het doopboek daarvan plaats vinden.

16. Ook voor het bepalen van de gedragslijn in de opvoeding van de kinderen uit een kerkelijk gemengd huwelijk is een ernstig beraad van de ouders noodzakelijk. Beiden dienen positief ingesteld te zijn ten aanzien van een opvoeding in de geest van het Evangelie van Jezus Christus, zoals zij die bij de beantwoording van de doopvragen op zich hebben genomen. Het is gewenst dat het gezin zich op één kerk oriënteert.

17. De kerken achten het van grote betekenis, dat het schoolonderwijs in de geest van het Evangelie wordt gegeven. Daarom adviseren zij in hun pastoraat aan de ouders ook bij de schoolkeuze hun christelijke verantwoordelijkheid tot gelding te brengen.